Svetimų kalbų asmenvardžių lietuvinimo problema: ką daryti, kad lietuvinti būtų lengviau?

Indrė Česnauskaitė

Skatinant Lietuvos edukologijos universiteto (LEU) studentų baigiamųjų darbų viešinimą, pristatomas LEU Lituanistikos fakulteto (LF) lietuvių filologijos (su tekstų tvarkybos specializacija) studijų programos IV kurso studentės Indrės Česnauskaitės pranešimas, parengtas pagal bakalauro darbą „Svetimų kalbų asmenvardžių lietuvinimo problema: kalbos tvarkytojų nuostatos“ (darbo vadovė – doc. dr. Lina Murinienė). „Kai trečiame kurse ėmiau redaguoti laikraštį, realiai susidūriau su svetimų kalbų asmenvardžių lietuvinimu. Susiradau nutarimą, kuriame nurodyta, kaip reikia lietuvinti, skaičiau, nagrinėjau ir bandžiau ten užrašytas taisykles pritaikyti praktiškai. Iš pradžių sekėsi tikrai labai sunkiai. Nesu poliglotė, daug kalbų nemoku, nežinau, kaip tarti prancūziškus, suomiškus, turkiškus, kitų kalbų vardus ir pavardes. O lietuvinti redaguojant tai reikia, nelietuvinimas rišliame tekste laikomas klaida“, – patirtimi dalijasi I. Česnauskaitė.

Studentė teigia, kad kuo daugiau domėjosi šiuo dalyku, tuo labiau įsitikino, kokia ši sritis paini ir problemiška. Mergina sako, jog būtent tai ją paskatino rašyti savo baigiamąjį darbą šia tema. Siekiant paanalizuoti svetimų kalbų asmenvardžių lietuvinimo problemą, atliktas kokybinis tyrimas – apklaustos devynios kalbos tvarkytojos iš įvairių Lietuvos rajonų savivaldybių. Atlikus apklausą išsiaiškinti tam tikri dėsningumai, nuostatų panašumai ir skirtumai.

***

Išsamiau svetimų kalbų asmenvardžių lietuvinimo klausimas imtas nagrinėti lietuvių bendrinės rašomosios kalbos formavimosi laikotarpiu – XIX a. pabaigoje–XX a. pradžioje. Šiuo laikotarpiu ėmė formuotis pirmieji svetimvardžių užrašymo lietuviškai principai. XX a. suintensyvėjus lietuvių kalbos tyrinėjimams

radosi dar daugiau nuomonių ir siūlymų dėl kitų kalbų asmenvardžių lietuvinimo, šių žodžių integracijos į lietuvių kalbą. Dabartinio svetimų kalbų asmenvardžių lietuvinimo principus apibrėžia Valstybinė lietuvių kalbos komisija (VLKK).

Siūloma rinktis iš dviejų lietuvinimo būdų: gramatinimo (autentiškos formos su lietuviška galūne, pavyzdžiui, *Johnas*,*Albert‘as*, *Karłowiczius*) ir adaptavimo (visiškai sulietuvinto kamieno ir pridėtos lietuviškos galūnės, pavyzdžiui, *Džonas*,*Alberas*, *Karlovičius*). Nors taisyklių, nutarimų, bendro susitarimo, kaip teikti šiuos sunkiai į lietuvių kalbą įsiliejančius daiktavardžius, esama, svetimvardžių lietuvinimo klausimas nenutilęs ir opus iki šiol. Neabejotinas temos aktualumas ir problemiškumas verčia kalbininkus labiau analizuoti svetimvardžių lietuvinimo principus, diskutuoti apie realų taisyklių pritaikymą, polemizuoti ne tik tarpusavyje, bet ir su visuomene.

Šiuo tikslu atliktas kokybinis kalbos tvarkytojų nuostatų svetimų kalbų asmenvardžių lietuvinimo klausimu tyrimas. Apklaustos devynios kalbos tvarkytojos iš įvairių Lietuvos rajonų savivaldybių (Akmenės, Alytaus, Ignalinos, Šakių, Visagino, Kėdainių, Mažeikių, Plungės, Vilniaus). Siekta išsiaiškinti, ką apie asmenvardžių lietuvinimą mano kalbininkės, būtent kalbos tvarkytojos, kurios, manyta, nuolat susiduria su svetimų kalbų asmenvardžiais, nuolat juos lietuvina, kartu bent iš dalies atspindi ir bendras kalbos vartotojų nuostatas. Analizuotos nuostatos dėl svetimvardžių pritaikymo prie lietuvių kalbos, jų vartojimo įvairaus pobūdžio tekstuose, klausta apie iškylančius sunkumus. Domėtasi, kokiais šaltiniais remiamasi, ar naudojamasi VLKK 60-o nutarimo „Dėl lietuvių kalbos rašybos ir skyrybos“ 5–9 punktais, kuriuose nurodyta, kaip lietuvinti svetimvardžius, kas apie šį nutarimą manoma? Apklausos metu analizuotas ir visuomenės požiūris į asmenvardžių lietuvinimą. Prašyta teikti rekomendacijų, pasiūlymų, pastabų, kaip būtų galima spręsti šią problemą, ką daryti, kad lietuvinti būtų paprasčiau, kokių reikėtų imtis priemonių, kad kartu keistųsi ir dažnai neigiamas visuomenės požiūris svetimų kalbų asmenvardžių lietuvinimo klausimu. Toliau tekste apklaustos kalbos tvarkytojos vadinamos respondentais.

Lietuvinti reikia

Beveik visi iš respondentų sutinka, kad į lietuvių kalbą patekę kitų kalbų asmenvardžiai turi įsilieti į lietuvių kalbą ir tai turi būti padaryta taisyklingai. Teigta, jog yra būtina išsaugoti lietuvių kalbą tokią, kokia ji yra, išlaikyti linksniavimo tradiciją. Lietuvių kalbos žodžių santykiai daugiausia yra reiškiami

galūnėmis, taigi negalima šių svetimų kalbų asmenvardžių palikti nelinksniuotų, neparuoštų praktiškai jų vartoti ne tik tekstuose, bet ir šnekamojoje kalboje. Dauguma respondentų nelabai įsivaizduoja asmenvardžių nelinksniavimo ir kaip gryni svetimų kalbų asmenvardžiai prisitaikytų prie lietuvių kalbos. Buvo teigta, kad netvarkyti svetimų kalbų asmenvardžiai, kurie patenka į įvairią žurnalistų rengiamą informaciją, radiją ar televiziją, sukelia visokių nesusipratimų, kuriozinių situacijų. Kai žmonės ima skaityti svetimų kalbų asmenvardžius taip, kaip išmano, šie dažnai pasidaro neatpažįstami, klaidingi, o kartais ir juokingi (pavyzdžiui, vienas respondentas teigė kadaise girdėjęs tariant *Jonas Majoras* vietoj *Džono Meidžoro*). Kita vertus, vienas iš respondentų teigė, kad nėra įrodyta, jog svetimų kalbų asmenvardžiai priklauso lietuvių kalbos sistemai, todėl jų tikrai nereikėtų prievarta lietuvinti. Taigi jeigu net tarp kalbos tvarkytojų – žmonių, kurie turėtų būti kalbos patriotai – esti tokių nuomonių, kyla klausimas, koks yra plačiosios visuomenės požiūris?

Lietuvinimas – komplikuotas

Gramatinti ar adaptuoti, respondentai pasirenka įvairiai, nes kiekvienas atvejis – individualus, tenka atsižvelgti į keletą aspektų. Daugiausia dėmesio kreipiama į vartojimo sritį, numanomus tekstų skaitytojus, tačiau atsižvelgiama ir į tai, kaip populiariau, patogiau lietuvinti. Respondentai, kurie dažniau asmenvardžius gramatina, teigia, kad nemokant visų kalbų, iš kurių yra atėję asmenvardžiai, neįmanoma jų taisyklingai adaptuoti, o mokėti visų kalbų negali – vieną, dvi užsienio kalbas, teigia vienas iš respondentų, tikėtina, mokės vienas kalbos tvarkytojas. Kiti stengiasi labiau atsižvelgti į kalbos vartotojus, tuos, kurie skaitys sulietuvintus asmenvardžius ir perims juos į savo kalbą, kad jiems būtų suprantamiau, patogiau asmenvardžius perskaityti ir vartoti, taigi dažniau adaptuoja, nors tai sukelia daug daugiau sunkumų, reikalauja labai daug laiko sąnaudų ir kantrybės. Kita vertus, vienas iš respondentų teigė, jog asmenvardžių kaip tik nereikėtų adaptuoti, juos dera tik gramatinti. Kai prie autentiškos formos pridedama galūnė, kalbos vartotojai turi tikslią nuorodą į originalą, tada nelieka neaiškumų, interpretacijų, kurias lemia tai, kaip kiekvienas kalbos tvarkytojas girdi ir taria svetimų kalbų asmenvardžius. Galūnių pridėjimas prie originalaus asmenvardžio, esą, žmonėms labiau suprantamas ir suvokiamas. Žinoma, vieningai sutariama, jog tai negalioja, jeigu kalbame apie asmenvardžius, kurie užrašyti nelietuviško pagrindo alfabetu, tada tenka vardus ir pavardes perrašyti lotyniškais rašmenimis, nes nieko kito nelieka – neužrašysime kirilica, hieroglifais

ir pan. Visgi dauguma respondentų sutinka, kad tai, kaip pasirenkama lietuvinti, lemia konkreti situacija.

Dauguma respondentų apostrofinio galūnių pridėjimo nelinksta naudoti, nes toks lietuvinimo būdas, teigta, griozdiškas, nepatogus ir nepopuliarus, klaidinantis skaitytojus, asmenvardžių perskaitymą dažnai dar labiau apsunkinantis. Nors vieni nemato jokių problemų, jei tekstuose prie asmenvardžių galūnės pridedamos po apostrofo ir teigia, jog išprususiems žmonėms apostrofas neturėtų būti naujiena, kiti mano priešingai, jog apostrofinis galūnių pridėjimas – specialisto dalykas, kuris „paprastam“ žmogui, t. y. tam, kuris su tuo susiduria nedažnai, arba tai visuomenės daliai, kuri mažiau intelektuali, vargu, ar apostrofas pasakys daug naudingo – kad čia yra kažkas praleista, kad čia kažkas netariama (gramatinant asmenvardžius apostrofas žymi, jog paskutinis autentiško svetimos kalbos žodžio garsas netariamas, pavyzdžiui, prancūziško asmenvardžio *Robert* sugramatinta forma būtų *Robert‘as*, o tariama – *Roberas*). Tai yra aišku filologui, o eiliniam teksto vartotojui gali sukelti nepatogumų, neaiškumų, dviprasmybių. Vis dėlto apostrofinį galūnių rašymą tenka naudoti, bet, jei įmanoma, stengiamasi apostrofo išvengti.

Siekta išsiaiškinti su kokiais sunkumais respondentai susiduria lietuvindami svetimų kalbų asmenvardžius. Sunkumų kyla dėl kalbų nemokėjimo, asmenvardžių giminės, kilmės nustatymo, neaiškių, neišsamių taisyklių, šaltinių stygiaus, galiausiai įsivėlusių klaidų. Pripažįstama, jog kartais nesulaukiama papildomos informacijos arba elementariai pritrūkstama laiko, ir nepavyksta išsiaiškinti, kaip reikėtų pateiktą suredaguoti asmenvardį lietuvinti. Jeigu abejojama, kad būtų išvengta dviprasmybių, pateikiamos tokios sulietuvintos asmenvardžių formos, kokias pavyksta išsiaiškinti, o originalas su galūne arba netgi be jokių galūnių užrašomas šalia skliaustuose. Dviejų formų teikimo variantai: gramatinta ir adaptuota formos –*Johnas Majoras* (*Džonas Meidžoras*), adaptuota ir gramatinta formos – *Džonas Meidžoras* (*Johnas Majoras*), gramatinta ir autentiška formos – *Johnas Majoras* (*John Major*), adaptuota ir autentiška formos – *Džonas Meidžoras* (*John Major*). Jei visai nenutuokiama, kaip lietuvinti, palikti visiškai neliestų formų taip pat nebijoma, nors ir suprantama, kad tai klaida, bet, teigta, tiesiog pasirenkama mažesnė blogybė. Taigi svetimų kalbų asmenvardžių lietuvinimas reikalauja ne tik akylumo, bet ir labai daug laiko, bene daugiausia redaguojant, kad sulietuvinti asmenvardžiai, kuriuos „paleidi į laisvę“, būtų tinkamai paruošti plačiajai visuomenei vartoti.

Visi respondentai teigė, jog visiškai laisvai asmenvardžių tikrai nelietuvina, nors ir turi daug redagavimo patirties. Paklausti, kaip išeina iš tos aklavietės, kai nežinoma, kaip lietuvinti, respondentai teigia tai darantys įvairiausiais būdais. Pirmiausia ieško patys. Pagrindas – VLKK 60-o nutarimo „Dėl lietuvių kalbos rašybos ir skyrybos“ 5–9 punktai ir visa informacija, randama VLKK svetainėje: perrašos iš rusų, lenkų, baltarusių, ukrainų, japonų, kinų, sanskrito kalbų (taip pat yra biblinių vardų perraša) ir visa, kas sudėta prie adaptavimo, gramatinimo skyrelių. Respondentai VLKK įvardijo kaip tą šaltinį, kuriuo galima 100 procentų pasitikėti. Bet tai nereiškia, jog svetainėje galima surasti atsakymus į visus klausimus, o jei ir pavyksta surasti, tai nebūtinai tai yra aišku ir greitai praktiškai pritaikoma. Jei informacijos nerandama VLKK svetainėje, naudojamasi internetine „Google“ paieškos sistema, tačiau ši sistema naudojama tik tam, kad galėtum susirasti patikimesnių šaltinių. Jeigu asmenvardis yra žinomo žmogaus, bandoma jo ieškoti laisvojoje interneto enciklopedijoje „Vikipedija“, kurioje dažnai būna pateiktas tarimas, o tai iškart palengvina lietuvinimą. Jei pateiktas svetimos kalbos asmenvardis yra tiesiog eilinio piliečio, bandoma įvairiuose šaltiniuose ieškoti analogijų. Džiaugtasi išleistu „Pasaulio vietovardžių“ žodynu, gausų informacijos, kurią galima pritaikyti lietuvinant ir asmenvardžius. Taip pat atitikmenų ieškoma „Visuotinės lietuvių enciklopedijos“ prieduose, kuriuose yra surašytos pavardės, pavartotos enciklopedijoje. Minėta ir bibliografine retenybe tapusi knyga „Lietuviškų tikrinių vardų rašymas „Lietuviškojoje tarybinėje enciklopedijoje“, taip pat teigta, jog labai geras orientyras – Linos Murinienės „Svetimų kalbų asmenvardžių vartojimo pagrindai“. Jei reikiamos informacijos nepavyksta surasti patiems, respondentai teigė, jog klausia kolegų, kitų lituanistų, rusistų, anglistų, germanistų, romanistų ar kitų kalbų mokovų, domisi, kaip tariama. Respondentai sako, jog neretai tenka kreiptis į VLKK, rašyti į Konsultacijų banką ar susisiekti su Valstybinės kalbos inspekcijos darbuotojais, klausti, kaip reikėtų, jų nuomone, lietuvinti – adaptuoti, gramatinti – ir linksniuoti. Pasitelkus šias visas informacines priemones, atsakymas dažniausiai randamas, bet akivaizdu, jog kartasi tenka labai paplušėti, kol išsiaiškini, kaip asmenvardžius sulietuvinti.

VLKK nutarimas nėra išsamus, dažnai neaiškus

Kalbant konkrečiai apie minėtą 60-ą VLKK nutarimą, džiaugtasi, kad apskritai toks nutarimas yra, apibrėžiantis pagrindinius principus, kuriais vadovaujantis galima pradėti lietuvinti svetimvardžius. Visgi dauguma respondentų teigia, kad

nutarimas aiškus tik iš pirmo žvilgsnio. Jei pasitaiko sudėtingas variantas, sulietuvinti remiantis tik tuoju nutarimu praktiškai neįmanoma. Pirmiausia nutarimas nėra labai išsamus, apima tik pagrindinius dalykus – kai kurių kalbų ilgųjų, trumpųjų balsių, sambalsių perrašas, teigta, kad labai daug dėmesio skirta galūnėms, trūksta informacijos apie lotyniško pagrindo asmenvardžių kamienų adaptaciją pagal tarimą. Antra, nutarimas abstraktus, dažnai neaiškus, sunkiai perprantamas ir, kad galėtum praktiškai pritaikyti ten užrašytas taisykles, reikia dar labai daug pasidomėti ir pasistengti. Nėra sistemos pagal kiekvienos kalbos principus. Nutarimas labai reikalingas, bet jo, teigta, visiškai nepakanka norint lengvai, taisyklingai ir tiksliai sulietuvinti labai daug svetimų kalbų asmenvardžių. Taigi nutarimą reikėtų labiau detalizuoti, išplėtoti, aprėpti daug daugiau kalbų, galbūt lentelių principu, kad būtų aišku ir sistemiška.

Visuomenės požiūris dažniausiai neigiamas

Apklausos metu respondentų taip pat teirautasi, su kokiu visuomenės požiūriu teko susidurti. Ne visi, bet dauguma teigė, jog tikrai ir ne kartą patirtas nepasitenkinimas, pasipriešinimas, derėtasi su pasipiktinusiais kitakalbiais. Respondentai teigė, jog kartais nesutinkama su sugramatintais, adaptuotais, linksniuojamais vardais ir pavardėmis, bandoma sakyti – čia ne mes. Pasakotas atvejis, kai asmuo įsižeidė ir pasakė, kad jo ne tokia pavardė, kitas žmogus atsisakė priimti padėkos raštą. Respondentai sutinka, kad iš dalies supranta šiuos žmones, nes sulietuvinus jų asmenvardžius galbūt atsiranda šioks toks nepatogumas, jie turi tarsi ginti savo vardą, pavardę, įsivaizduojama, kad asmenvardžius iškraipome. Vis dėlto diplomatiškai aiškinant, kad tokia mūsų lietuvių kalbos sistema, kad mes dedame galūnes ir žodžius linksniuojame, kad yra išleistas nutarimas, kuris reglamentuoja svetimvardžių vartojimą, pavyksta žmones nuraminti ir įrodyti, kad tai jie, o ne kas kitas, ir, priešingai, nei manoma, šie žodžiai ne darkomi, o kaip tik tvarkomi, jais yra rūpinamasi. Svarstyta, jog užsienio šalyse lietuviškos raidės su diakritiniais ženklais taip pat nėra rašomos, taigi reikia suvokti, kad kiekviena šalies kalba turi unikalią sistemą, rašybą ir tarimą, ir negalima nesutikti su tos šalies tradicijomis ir taisyklėmis, kurios galioja įstatymiškai. Bet žmones reikia apšviesti, jeigu jie piktinasi, būtina paaiškinti situaciją, tada galbūt žmogus suvoks lietuvinimo esmę ir konflikto nebeliks.

Internetinė asmenvardžių lietuvinimo sistema – nežmoniškai didelis darbas

Paprašyti teikti rekomendacijų VLKK, ką be nutarimo tobulinimo būtų galima dar padaryti, kad svetimų kalbų asmenvardžius būtų lengviau lietuvinti ir kad visuomenė tam mažiau priešintųsi, respondentai teigė, jog labai sunku ką nors patarti profesionalams, kurie tikrai išmano tai, ką daro. Respondentai siūlė kurti kiekvienos kalbos duomenų bazę ar sukurti sistemą, panašią į VLKK Konsultacijų banką, kad įvedus ar nusiuntus asmenvardį atsirastų nuorodos: ar reikia galūnės, gal apostrofo, kaip būtų galima adaptuoti? Kaip pavyzdys buvo teikta „Pasaulio vietovardžių“ žodyno pagrindu sukurta svetainė „Pasaulio vietovardžiai“, kurioje pagaliau į vieną vietą buvo sudėta daugybė planetos vietovardžių ir tai buvo padaryta sistemiškai, aiškiai, taip, jog šia baze lengva naudotis, o radęs atsakymą esi garantuotas, kad variantas yra taisyklingas vartoti. Tvirtinta, kad tokia duomenų bazė būtų labai naudinga ne tik kalbos tvarkytojams, bet ir visuomenei, paprastam vartotojui. Buvo siūlymų įteisinti ir laisvesnį apostrofo vartojimą. Vis dėlto respondentai savo siūlymus teikė labai atsargiai, nes teigė, jog neįsivaizduoja, ar tai yra įmanoma padaryti – į vieną vietą sutelkti šitiek daug informacijos ir kad ji būtų patogi naudotis, juolab, kad visada atsiranda išimčių. Suvokiama, kad tai nežmoniškai didelis ir atsakingas darbas.

Trūksta visuomenės švietimo

Kalbėdami apie kalbos vartotojus, respondentai tvirtina, kad žmonės taip jau sutverti, jie nori, kad kalba būtų „matematiškesnė“, šabloniškesnė, kad būtų kuo mažiau išimčių. Suvienodinus, supaprastinus svetimų kalbų asmenvardžių lietuvinimą sumažėtų ir visuomenės pasipriešinimas, nekiltų ginčų, klausimų: kodėl jūs čia rašote apostrofą, o čia beveik tas pats, bet jau apostrofo nerašote, iškart pridedate galūnę? Mokykloje to niekas nemoko, dažnai žmonės vengia skaityti asmenvardžius, gėdijasi, bijo tarti, kalbėdami neprideda galūnių, netaria svetimų kalbų asmenvardžių net mintyse skaitydami tekstus tyliai. Asmenvardžių lietuvinimas, žinoma, daugiau kalbininkų sritis. Vienas iš respondentų nemano, kad tai, jog plačioji visuomenė perprastų šį dalyką, yra realu. Bet pripažįstama, kad būtina didesnė sklaida, švietimas ar bent jau bandymas paaiškinti, kodėl taip daroma, kad tų raidžių pirašoma ne šiaip sau.

Būtina lengvinti ne kalbos tvarkytojų darbą, bet svetimvardžių funkcionavimą daryti patogų

Išanalizavus kalbos tvarkytojų nuostatas jau ryškėtų svetimų kalbų asmenvardžių lietuvinimo tendencijos. Dėl kai kurių dalykų vieningai sutariama, dėl kitų –

nuomonės skiriasi. Išryškintos probleminės sritys, kelti klausimai, polemizuota, teikta pasiūlymų. Svetimvardžiai priklauso lietuvių kalbos sistemai ar ne – bet kokiu atveju mes juos vartojame, taigi būtina juos sutvarkyti taip, kad vartoti būtų patogu. Išsiaiškintos respondentų nuomonės ir analizuotas praktinis svetimų kalbų asmenvardžių pritaikymas jau leistų teigti, kad lygiai taip pat, kaip ir kiti visuomenės nariai, patys respondentai šią sritį suvokia kaip labai problemišką ir kupiną spragų. Pabrėžtina, kad tai jie supranta pirmiausia kaip kalbos vartotojai, o ne kalbininkai. Taigi pirmiausia reikėtų lengvinti ne kalbos tvarkytojų darbą, bet svetimvardžių funkcionavimą lietuvių rašomojoje ir šnekamojoje kalboje daryti patogų ir efektyvų.

Pokyčių yra

2016 m. balandžio 29 d. LEU LF vyko VLKK rengtas seminaras aukštųjų mokyklų kalbos redaktoriams. Seminaro metu prof. Albinas Drukteinis pristatė VLKK jungtinės Gramatikos ir Vardyno pakomisės projektą „Dėl autentiškų asmenvardžių gramatinimo“. Projekto tikslas – detalizuoti, palengvinti svetimų kalbų asmenvardžių gramatinimą. Projektas, palyginti su esamu nutarimu, daug smulkiau išnagrinėja svetimvardžių gramatinimą, praplečia pasirinkimo galimybes. Didžiausias pasikeitimas – daug laisviau vartojamas apostrofas. Jei galūnė gali būti pridedama po apostrofo arba be jo, siūloma rinktis, o variantai palyginami, pateikiama daug pavyzdžių, dalis formų išlinksniuojama. Iš esmės taisyklėmis bandoma įgyvendinti du tikslus: išlaikyti autentiškas formas ir palengvinti svetimvardžių gramatinimą, t. y. ir jų rašymą, ir jų perskaitymą. Šie du tikslai kartu – sunkiai įgyvendinami, nes siekiant išlaikyti svetimvardžių originalias formas, visada prie asmenvardžio formos reikės ką nors pridėti (vienokią, kitokią, ilgesnę ar trumpesnę galūnę, apostrofą), ir toji forma tik didės, taps gremėzdiška, sunkiai perskaitoma ir galų gale nelengvai pritaikoma prie teksto, o siekiant palengvinti gramatinimą, bus privalu ko nors atsisakyti (paskutines svetimvardžių raides reikės keisti ar jų visai atsisakyti), ir taip bus prarastos pradinės, originalios svetimvardžių formos. Todėl projektas turi ir savų pliusų, ir minusų.

Turbūt neišvengiamai teks kaskart situaciją vertinti individualiai: išsikelti sau tikslą (ko siekiama – tikslumo ar patogumo?) ir tokį gramatinimo būdą pasirinkti. Kaip savo straipsnyje „Ar bus uždrausti tikrieji vardai?“ (2007) teigia Vytautas Ambrazas, „sukurti taisyklių, pagal kurias būtų nuosekliai lietuvinami svetimi vardai, apskritai neįmanoma“. Taigi įvairios pasirenkamosios kitų kalbų

asmenvardžių gramatinimo taisyklės galbūt sutaikytų kalbininkus su dažnai svetimvardžių lietuvinimui besipriešinančia visuomene ir bent iš dalies išspręstų esamą svetimvardžių lietuvinimo problemą.